พิมพ์เป็นอนุสรณ์

ในงานฌาปนกิจศพ

นายวัฒน์ กรณ์แก้ว

294.31883
ส696ป

ฌาปนกิจศพ วัดจันทร์สโมสร

วัน[redacted]ที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๘

อนุสรณ์ในงานศพ วัดบวรนิเวศวิหาร * ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ *

เลขหมู่ 294.31843
ส696ม
เลขทะเบียน 009196

10264

ประวัติย่อ

นายวัฒน์(ก้อนดิน)กรณ์แก้ว เกิดเมื่อวันอังคารที่ 17 กุมภาพันธ์ 2453 ณ บ้านปากคลองมอญ ตำบล อัมรินทร์ โฆสิต อำเภอบางกอกน้อย จังหวัดธนบุรี เป็นบุตร คนโต ของนายเป้า และนางเจิม ปริกทอง มีน้องสาวคนเดียวคือ นางใจปอง อมาตยกุล ต่อมากองทัพเรือ ได้ขอซื้อที่บ้านปากคลองมอญ จึงได้อพยพมาอยู่ บ้านคลองสามเสน เยื้องหน้าวัดโบสถ์ ฝั่งตรงข้าม เมื่อครั้งเยาว์วัยได้ เข้าศึกษา ที่โรงเรียน รักษ์บำรุงเชิงสะพานโสภณ แล้วลาออกไปเข้าศึกษาต่อที่โรงเรียน วัดส้มเกลี้ยง (วัดราชผาติการาม) เมื่อจบชั้นประถมปีที่ 3 ได้ศึกษาต่อที่โรงเรียน มัธยมวัดราชาธิวาส ศึกษา จบชั้นมัธยมแล้ว ได้ไปศึกษาต่อที่ โรงเรียนเพาะช่างศึกษาจบหลักสูตรแล้ว เข้ารับราชการ ที่แผนก แผนผัง โรงไฟฟ้าหลวงสามเสน ระหว่างรับราชการอยู่ ได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ด้วย ต่อมา พ.ศ. 2475 ได้ลาออกจากโรงไฟฟ้าสามเสน เข้ารับราชการ ในแผนกแบบแปลน กรมศิลปากร แล้วย้ายมาอยู่ กอง

หัตถศิลป และรับราชการอยู่จนถึง วันมรณะ นายวัฒน์ กรณ์แก้ว ได้ทำการสมรส กับนางประยงค์ เสถียรคช เมื่อ พ.ศ. 2479 มีบุตรธิดา ด้วยกันรวม 8 คนคือ

1 นายสนิท กรณ์แก้ว
2 น.ส.พยอม กรณ์แก้ว
3 นางพเยาว์ ภาคาใจ
4 ด.ช. กรอกทอง กรณ์แก้ว (มรณะแต่เยาว์)
5 นางพยุง ภักดี
6 น.ส. ยุพดี กรณ์แก้ว
7 ด.ช. ดนัย กรณ์แก้ว
8 ด.ญ. ยุพรพรรณ กรณ์แก้ว

นายวัฒน์ กรณ์แก้ว ได้ล้มป่วยด้วยโรคเนื้องอก ในเยื่อสมอง ได้เข้ารับการรักษา ที่โรงพยาบาลประสาทพญาไทเป็นเวลา 4 เดือน 24 วันและได้ถึงแก่กรรม ที่โรงพยาบาลด้วยอาการสงบ เมื่อวันพฤหัสที่ 26 สิงหาคม 2508 เวลา 7.13 น. รวมอายุได้ 55 ปี

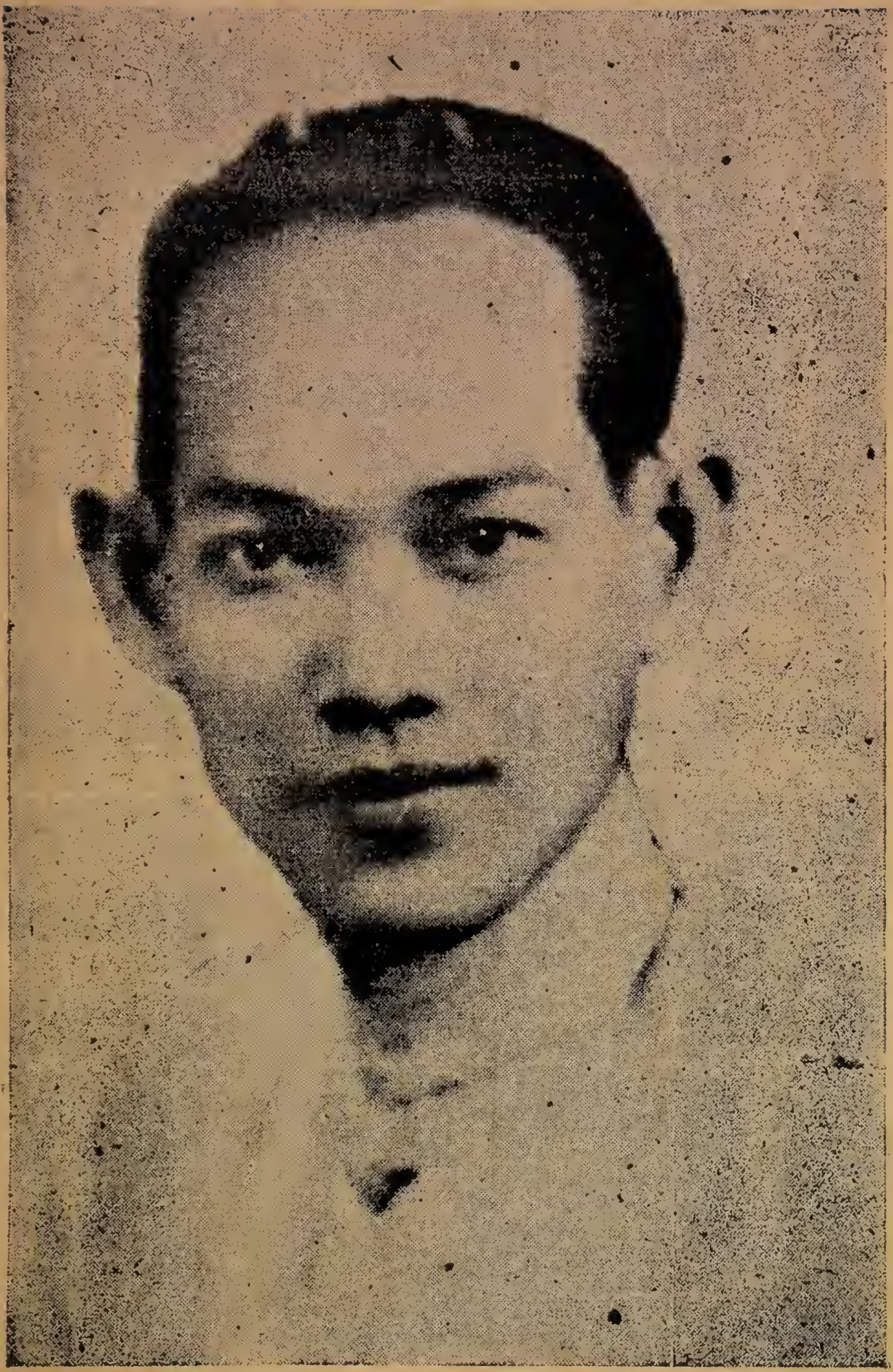

นาย[redacted]วัฒน์ กรณ์แก้ว

ชาตะ วันอังคารที่ 17 กุมภาพันธ์ 2453

มรณะ วันพฤหัสบดีที่ 26 สิงหาคม 2508

อาลัยรัก

ยี่สิบหก สิงหา พาใจหมอง
คุณพ่อต้อง จากไกล จิตใจหาย
ทุกเช้าค่ำ เคยเห็น ไม่เว้นวาย
กลับมาตาย จากโลก โศกระกำ

แล้วจะมี ใครเล่า เฝ้าสั่งสอน
คอยอ้อนวอน ป้อนข้าว ทุกเช้าค่ำ
คุณพ่อนี้ มีจิต ยุติธรรม
สุดระกำ พ่อจากลับ ไม่กลับคืน

พระคุณพ่อ ยิ่งล้ำ กว่าภูผา
ทั้งธารา วารี แลแผ่นพื้น
สู่ไม่ได้ หนอจิตพ่อ คราอยู่ยืน
ลูกสุดฝืน กลืนกล่ำ น้ำตา

กตัญญู สุดท้าย ที่ลูกมี
นำพ่อนี้ สู่เตา เผาสังขาร
แผ่กุศล ผลบุญ จุนกาลนาน
ขอพบกัน ชาติหน้า ฟ้าใหม่ เอย.....

จากลูก

คัดตัดตอนจาก ปกิณก คำกลอน

ของ

น.อ. หลวงสำรวจวิถีสมุทร์

ขอเตือนจิต บัณฑิตย์สอน สุนทรสาร
หลายประการ กล่าวไว้ ไม่เสื่อมศูนย์
ถ้าจดจำ นำมาใช้ ย่อมให้คุณ
มีข้อมูล มากมาย หลายชนิด
เช่นเป็นคน ใหญ่โต อย่าโอหัง
เป็นที่ตั้ง ความประมาท อาจพลาดผิด
เขาเคารพ นบนอบ เพราะชอบชิด
อย่าเบือนบิด เพราะเห็น เป็นผู้น้อย
อย่าผยอง พองลม ข่มคนอื่น
มันขมขื่น เหมือนเห็นเขา เป็นเต่าหอย
อย่านึกว่า ข้าประเสริฐ เลอเลิศลอย
มักจะพลอย จมไม่ลง จงระวัง
คนเดินทาง อย่างตัวเปล่า เบาแรงกว่า

คนที่พา สิ่งสรรพ์ บรรทุกหลัง
อย่านึกว่า ข้าหรือ ชื่อโด่งดัง
หอบเกียรติตั้ง ไว้บนหัว ของตัวไป
มัวแบกเกียรติ แบกยศ ไม่ถดถอย
ยกตนลอย เหินลม บ่มนิสัย
เหมือนกิ้งก่า ได้ทอง ลำพองใจ
ทำยิ่งใหญ่ ว่าตัว หัวเป็นทอง
ไปไม่กลับ หลับไม่ตื่น ฟื้นไม่มี
แม้จะหนี ก็ไม่พ้น จนสมอง
เจ้าคุณแจ่ม* แต้มไว้ ให้ไตร่ตรอง
ใครไปมอง วัดมกุฎ สะดุดตา
ท่านเขียนไว้ ที่ทวาร สุสานนั้น
ผูกประพันธ์ ให้คิด ปฤษณา
คือหมายเอา ความตาย วายชีวา
ต้องถูกพา เข้ากุฏิ มุดในโลง
แล้วถูกพา เข้าเตา เผาจนสิ้น
ตายโรคิน ตายแก่ แลตายโหง
ทั้งคนดี มียศ คนคดโกง

เรื่องเห็นโจ้ง แจ้งแท้ แน่ต้องตาย
คนเราหนอ ก่อกรรม กระทำชั่ว
คิดถึงตัว บ้างหรือเปล่า เล่าสหาย
ไปสวรรค์ หรือนรก หมกอบาย
จงขวนขวาย กระทำ แต่กรรมดี
นรกสวรรค์ นั้นไซร้ ถึงไม่รู้
ว่าตั้งอยู่ แห่งใด ที่ไหนนี่
อยู่บนฟ้า หรือว่าใต้ ปถพี
ถ้าหากมี จริงไซร้ ไม่ขาดทุน
เมื่อทำดี รู้ได้ ไปสวรรค์
ทำชั่วนั้น ไปนรก ต้องหมกมุ่น
ถ้าไม่มี นี่ไซร้ ไร้โทษคุณ
จะทำบุญ ทำชั่ว ตัวของเธอ
ทำความชั่ว มัวหมอง ไม่ต้องโทษ
ยกประโยชน์ ให้เห็น เป็นเสมอ(ตัว)
จงวิจัย ใช้ปัญญา ตรองหนาเกลอ

---

๑ เจ้าคุณพระศาสนโศภน (แจ่ม) อดีตเจ้าอาวาสวัดมกุฏ

คิดให้เจอ	บุญบาป	จะซาบซึ้ง
ธรรมดา	สามัญ	พลันสำนึก
ไม่ล้ำลึก	เกินจิต	จะคิดถึง
เช่นคนมี	โทษผิด	ติดรัดรึง
ต้องถูกตรึง	อยู่ในคุก	ก็ซุกซุม
พวกคนที่	มีกรรม	กระทำชั่ว
ยังรอดตัว	อยู่ได้	แต่ใจกลุ้ม
กลัวถูกจับ	รับทุกข์	ถูกควบคุม
เหมือนไฟสุม	ในนรก	ตกก่อนตาย
ในโลกนี้	หนีได้	ไม่รับบาป
แต่พึงทราบ	โลกหน้า	ว่าฉิบหาย
เมื่อถึงคราว	มรณา	ชีวาวาย
จะซ้ำร้าย	ยิ่งกว่า	เมื่อคราเป็น
พวกทำดี	มีสุข	ไม่ทุกข์ร้อน
จะนั่งนอน	ที่ไหน	ไม่ยากเข็ญ
จิตสบาย	คลายคลี่	มีแต่เย็น
เป็นผลเห็น	ก่อนตาย	ทั้งร้ายดี
ถ้านรน	และสวรรค์	นั้นหาไม่

ชั่วและดี มีได้ ไฉนนี่
ตายก็ศูนย์ บุญบาป อาบกาย
ไม่ต้องมี วิบาก ลากไปรับ
จะมีแต่ คนชั่ว ไปทั่วทิศ
เพราะโทษผิด นั้นไม่มี คดีปรับ
ไม่มีใคร ทำบุญ ให้ศูนย์ทรัพย์
โลกจะยับ ย่อยแหลก แตกทำลาย
คนไม่ชั่ว บาปบุญ และคุณโทษ
เป็นคนโหด ชั่วช้า หนาสหาย
กระทำชั่ว ตัวเป็นขน จนตนตาย
เข้าบรรยาย นรกสวรรค์ นั้นไม่มี
ทำดีชั่ว ตัวตาย ละลายสิ้น
หมดมลทิน แต่ตาย วายเป็นผี
เป็นคารม ข่มใจ ขอไปที
พวกไม่มี ศาสนา สาธยาย
เกิดเป็นคน จนมี ดีและชั่ว
ตัวของตัว กระทำ กรรมทั้งหลาย
ไม่กรรมเก่า ก็กรรมใหม่ ไม่เคลื่อนคลาย

เมื่อโชคร้าย มาสู่ ต้องสู้มั่น
อย่าปล่อยให้ ศักดิ์ศรี นิ่มวหมอง
ต้องประคอง เกียรติไว้ ให้เฉิดฉัน
แม้สินทรัพย์ ยับย่อย สักร้อยพัน
อาจมีวัน ข้างหน้า หาเจือจุน
แต่เกียรติยศ หมดไป หาได้ยาก
เพราะลมปาก คนเป่า เข้าช่วยหนุน
ต่อให้ยาว สาวป้าย ร้ายแรงรุน
เห็นใครซุน ซอบซ้ำ ค้ำให้จม
เรื่องเล็กน้อย พลอยต่อ ก่อให้กว้าง
มักเอ่ยอ้าง โชกสับ ช่วยทับถม
ขูดด้วยปาก ถากด้วยตา กล้าคารม
หาคนชม นั้นยาก ลำบากใจ
โบราณว่า เสียสิน สงวนศักดิ์
จงประจักษ์ จดจำ คำที่ใข
ถือเอาความ ซื่อตรง เป็นธงชัย
จะห่างไกล จากโทษ โปรดใคร่ครวญ
การปรึกษา หารือ ถือประโยชน์

คุณและโทษ ที่จะได้ ให้ถี่ถ้วน
ทางเสียได้ ให้ครบ ทานทบทวน
ทั้งสอบสวน สะสาง หาทางดี
ย่อมต้องมี ถกเถียง เลี่ยงไม่ได้
ความเห็นใคร ถูกผิด คิดถ้วนถี่
การขัดขวาง ความเห็น เป็นต้องมี
ประสงค์ชี้ เหตุผล จนแจ้งชัด
ถ้าว่าไร ว่าตาม ไม่งามงด
มันผิดกฎ การปรึกษา ถ้าไม่ขัด
ถ้าค้านสิ่ง ถูกทาง ควรง้างคัด
ผลอุบัติ จักเห็น ว่าเป็นคุณ
การยกมือ เป็นฝักถั่ว เพราะกลัวเขา
แต่ใจเรา ไม่เห็นด้วย กลับช่วยหนุน
พอนายว่า ขี้ข้าพลอย คอยค้ำจุน
พวนลูกขุน พลอยพะยัก ไม่พักตรอง
เปรียบนายช่าง สร้างบ้าน คานประกอบ
ยึดเสารอบ สลักตรึง จึงถูกต้อง
ต้องวางตง ลงทางด้าน มีคานรอง

ถูกท่านอง ของช่าง วางตงคาน
หากวางตง ลงขนาน กับคานไว้
เรือนย่อมไหว โยกบิด ผิดทุกด้าน
เพราะไปจ้าง ช่างบ้า มาทำการ
พอลมจัดพัด พัดผ่าน บ้านก็พัง
พระพุธองค์ ทรงรับสั่ง ตั้งปุจฉา
อันเนื่องมา จากเรื่อง ในเบื้องหลัง
เรื่องของนาง สุชาดา ว่าให้ฟัง
เป็นคนตั้ง แง่งอน ตะบอนตะบึง
ไม่เกรงกลัว ผัวหรือใคร ด่าไปทั่ว
ทั้งพ่อผัว แม่ผัว รั่วไปถึง
ขึ้นเสียง เถียงท้า ว่าเอ็ดอึง
วันหนึ่ง พระองค์ ท่านเสด็จ
ยังคามเขต เศรษฐี ผู้มีศีล
ผู้มีชื่อ คืออ นาถบิณ
ฑิกะใจ ไหลริน ดังธารา
รับสั่งถาม ว่าเสียงใคร ที่ไหนนั่น
ช่างดังลั่น โวยวาย คล้ายกับด่า

เศรษฐีทูล มูลคดี ที่มีมา
สุชาดา นงนุช บุตรสะใภ้
นางมีใจ ไม่คิด ริษยา
ทั้งปากกล้า หาเปรียบ เทียบไม่ได้
นึกจะด่า ก็ด่า ไม่ว่าใคร
แม้ผู้ใหญ่ ก็ไม่กลัว ชั่วเหลือทน
พระชินสีห์ มีประสงค์ ทรงให้หา
สุชาดา มาหวัง ฟังเหตุผล
กัลยา มาประณต ทศพล
แล้วยอมตน นั่งสดับ ตรับคดี
ชินสีห์ มีรับสั่ง ตั้งคำถาม
แม่โฉมงาม สุชาดา มารศรี
ว่าลักษณะ ภริยา ว่าข้างดี
มีอยู่สี่ ประเภท สั่งเกตุมา
หนึ่ง "ชเนติสมะ" นามกร
มิ่งสมร ให้ความ เสน่หา
สามิภักดิ์ รักใคร่ ในภัสดา
ดุจมารดา รักบุตร ในอุทร

สอง "กนิษฐภริยา" มารศรี
เคารพรัก ภักดี สามีหล่อน
เอาใจใส่ ในภักดา ด้วยอาวรณ์
ดั่งบังอร เป็นน้อง ร่วมท้องมา
สาม "สขีสมะ" อนงค์นุช
บริสุทธิ์ ในจิต ไม่อิจฉา
ทั้งทุกข์สุข คลุกคละ กะภัศดา
เป็นกัลยา ณมิตร จิตซื่อตรง
สี่ชื่อว่า "วนิตะ" ทาษี
เชื่อวาที สามีสั่ง ดั่งประสงค์
ผัวจะตี จะด่า ว่าเจาะจง
นวลอนงค์ ไม่โกรธ โทษสามี
กระทำตน เช่นทาษา มารับใช้
ด้วยดวงใจ จงรัก ไม่พักหนี
ไม่ดีเสมอ เย่อหยิ่ง สิ่งอวดดี
ทำตนนี้ ต่ำต้อย ไม่ลอยลม
ทางฝ่ายชั่ว มัวมุล ให้คนหยาม
มีอยู่สาม จำพวก บวกผสม

หนึ่ง	"วรกาสมา"	ถ้าโสมม
คิดจะข่ม	เช่นข้า	สวามี
ชอบคบชู้	สู่สม	ภิรมย์เสน่ห์
อุปเท่	เล่ห์กล	เป็นพันที่
แม้ผัวจ่าย	ถ่ายมา	เพราะปรานี
ก็ไม่มี	จิตมั่น	กตัญญู
คอยอาฆาต	มาดร้าย	ไม่วายเว้น
มองไม่เห็น	อัปยศ	และอดสู
มีพิษสง	จงร้าย	คล้ายกับงู
คือศัตรู	หมู่มาร	ผลาญสามี
สอง	โจริสมา	ภรรยาชั่ว
ชอบทำตัว	มัวหมอง	ไม่ผ่องศรี
คอยจ้องลัก	ควักล้วง	ได้ท่วงที
เหมือนโจรี	ปล้นทรัพย์	ยับระยำ
สาม	อัยยสมา	กาลีลักษณ์
ชอบหาญหัก	ภัศดา	ว่าบ่นพร่ำ
ทิ้งการบ้าน	การเรือน	ชั่งคร้านทำ
กล่าวถ้อยคำ	สำราก	ปากปลาร้า

ใช้สามี	เยี่ยงทาษ	อำนาจใหญ่
งานก็ใช้	ให้ทำ	ซ้ำยังด่า
วางอำนาจ	เป็นนาย	ร้ายเหลือตรา
ภริยา	เจ็ดชนิด	มิตรศัตรู
แล้วตรัสถาม	สุชาดา	ว่านงลักษณ์
เจ้าประจักษ์	ข้อไข	แจ้งใจอยู่
จงเล่าแจ้ง	แถลงไข	ใจพธู
เธอนั้นอยู่	ประเภทไหน	ช่วยไขความ
สุชาดา	คราได้รับ	สดับวาท
มุนินทร์นาถ	ปราศรัย	ทรงไต่ถาม
รู้ตนชั่ว	กลัวกรรม	ทำไม่งาม
แล้วนงราม	กราบก้ม	ประนมกร
จึงเอื้อนเอ่ย	เผยวาท	ประกาศว่า
พระกรุณา	ยิ่งใหญ่	ได้สั่งสอน
ให้เห็นชอบ	เห็นผิด	คิดบั่นทอน
แล้วบังอร	ทูลว่า	แต่ครานี้
ข้าพระบาท	มาดจิต	คิดไว้ว่า
จะขอเป็น	ภริยา	ประเภทสี่

จะซื่อตรง จงรัก ด้วยภักดี
เป็นทาษี ซื่อสัตย์ ต่อภัศดา
ทั้งยินยอม น้อมใจ ถึงตรัยรัตน์
ปฏิบัติ ธรรมะ ละตัณหา
โปรดนับข้าฯ ว่าเป็น อุบาสิกา
ตราบชีวา ดับขันธ์ ไม่ผันแปร
กุลสตรี ที่ได้อ่าน นิทานนี้
ตรองคดี ข้อความ ตามกระแส
เลือกที่ชอบ สักชนิด อย่าคิดแช
เป็นคุณแก่ แม่น้อง ผองเผ่าไทย
ท่านเจ้าคุณ เทศา ว่า "เจ้าต๋อง
หมามันร้อง หนวกหู อยู่ที่ไหน"
ฝ่ายเจ้าต๋อง ย่องไปดู รู้แน่ใจ
มาเล่าไข ว่าใต้เท้า เกล้าเห็นมา
มันคลอดลูก อยู่ข้างล่าง หน้าต่างนี้"
"ลูกมันมี กี่ตัว มัวเซ่อซ่า"
แล้วนายต๋อง ย่องไป มิได้ช้า
กลับขึ้นมา เรียนว่า "มี อยู่สี่ตัว"

"หมาตัวเมีย หรือตัวผู้ รู้หรือไม่"
นายต่องไป อีกครั้ง นั่งเกาหัว
โกรธเทศา ด่าลับหลัง เพราะยังกลัว
ครั้นดูทั่ว เมียผู้ รู้แน่ใจ
จึงกลับมา เรียนว่า "หมาตัวผู้
มีหนึ่งคู่ เมียหนึ่งคู่ ดูมาใหม่"
"เจ้าได้ดู รู้เห็น เป็นฉันใด
สีอะไร บ้างหนอ ใคร่ขอรู้"
ฝ่ายนายต่อง ร้องไม่ออก เดินกลอกหน้า
ไปดูหมา หลายครั้ง ยังเขลาอยู่
ครั้นเห็นแท้ แน่ใจ ที่ได้ดู
เดินหน้าจู๋ มาว่า "หมานั้นมี
สีดำสอง แดงต่าง อย่างละหนึ่ง"
เทศาจึง ว่า "ทำไม ไม่ถ้วนถี่
เจ้าตัวผู้ สีอะไร ไปอีกที"
นายต่องรี่ ลงบันได ไม่ชักช้า
กลับมาเรียน ท่านว่า "หมาตัวผู้
ดำกับแดง แจ้งอยู่ ไม่กังขา

ส่วนตัวเมีย ต่างกับดำ จดจำมา
ขอได้เท้า กรุณา จงแจ้งใจ"
ท่านเจ้าคุณ บุญหนัก พะยักหน้า
แล้วกล่าวว่า "เองนี้ มีนิสัย
ไม่รอบคอบ มอบธุระ เรื่องอะไร
ดูเหลวไหล ไม่ได้เรื่อง เปลืองเวลา
ไปดูหมา หัวหน ผลจึงแจ้ง
เจ้าแสดง ว่าเซอะ เถอะเหลือหา
ไม่มีพริบ ไม่มีไหว ไร้ปัญญา"
แล้วดุด่า ว่ากล่าว ยืดยาวความ
นิทานนี้ มีเค้า เล่าแถลง
เพื่อแสดง ปฏิภาณ การได้ถาม
ทั้งสอบเชาวน์ ให้เขาชี้ ดีหรือทราม
โง่เกินงาม หรือฉลาด ก็อาจรู้
มีไหวพริบ หรือไม่ ก็ได้เรื่อง
อันเป็นเครื่อง สอนใจ อย่าไขหู
ดูอะไร ให้ประจักษ์ อย่าสักแต่ดู
ชี้เท่อทู ย่อมรู้เห็น ว่าเช่นไร

นาฬิกา ถ้าไม่ดี แม้ตีผิด
ถึงเร็วนิด ช้าหน่อย ค่อยแก้ไข
ให้เดินตรง คงไม่ยาก ลำบากใจ
แต่คนไร้ สัจจะ ละศีลธรรม
ยากแท้แท้ ที่จะแก้ ให้ตรงได้
เพราะนิสัย สันดาน พาลจะต่ำ
ชอบกระทำ ความชั่ว กลั้วเกลือกกรรม
ให้ถลำ ลงลึก ฝึกยากเย็น
อันคนพาล สันดานหยาบ มาปะจิต
ได้จุมพิต ดอกจงกล บ่นว่าเหม็น
เห็นกงจักร์ รักใคร่ ไม่เบี่ยงเบน
นึกว่าเป็น ดอกประทุม หอมนุ่มนวล
อันสตรี ศรีวิไล สมัยนี้
แต่งกายี ผุดผ่อง ประคองสงวน
เสริมความสวย ด้วยหมาย ให้ชายชวน
ช่างยั่วยวน กวนใจ กระไรเลย
ดูเนื้อหนัง ปลั่งเปล่ง เต่งทั้งร่าง
ทั้งคิ้วคาง ปากตา นิจจาเอ๋ย

ใช้ของปลอม ย้อมนวล ให้ชวนเชย
ไม่เฉยเมย คอยปรุง บำรุงกัน
แต่งให้เด่น เป็นชะนวน เพื่อชวนพิศ
เอานั่นนิด นี่หน่อย ค่อยเสริมสรรค์
เครื่องประดับ วับแวว เพริศแพรวพรรณ
เอนกนันต์ แถวร้านค้า พาหุรัต
ผมสลวย สวยพอ ไม่งอจิก
ทำให้หยิก ให้หยอง ต้องจ้างดัด
คิ้วก็ถาก ลากดินสอ ล่อตาชัด
เล็บก็ขัด คิ้วเด็ก เจ๊กร่ำรวย
อกไม่ผึง ตึงเต่ง ไม่เช้งวับ
ยกทรงเพิ่ม เติมฉับ ปรับให้สวย
ส่องเต้าตั้ง ดั่งปทุม กระชุ่มกระชวย
พร้อมไปด้วย ของปลอม เข้าซ่อมแซม
เจ้าขนตา ถ้าไม่งอน ถอนมันทิ้ง
แล้วใส่ใหม่ ประไพพริ้ง เพราแฉล้ม
มิวลินหยด รดหน่อย ค่อยวาววแวม
ปากก็แต้ม แก้มก็ทา สารพัด

เกือกซ่นสูง เดินชัด ผ้ดตะโพก
กันชะโงก อกผาย ย้ายถนัด
ซ่นรองเท้า เท่าตาปู หรูชมัด
กระโปรงตัด สั้นเต่อ เออแม่คุณ
จะนั่งลุก คลุกคลาน พานจะยุ่ง
เพราะผ้านุ่ง มันน้อย จะพลอยวุ่น
มันล่อแหลม แย้มหน่อย พลอยขาดทุน
อาจจะศูนย์ เสียศรี สตรีไป
แม้ข้าวสาร พานจะพร่อง ก็มองผ่าน
แต่ก็หว่าน เสริมสวย หยิบฉวยได้
พวกร้านค้า เครื่องสำอางค์ ต่างอิ่มใจ
เป็นของไทย กี่ชนิด คิดทบทวน
ล้วนจ่ายเงิน เดินออก นอกประเทศ
เนื่องเพราะเหตุ จะประคอง ของสงวน
ปล่อยท้องหิว ผิวหน้า โอ่อ่านวล
เป็นกระบวน ของสตรี ศรีวิไล
ความต้องการ อิ่มตา กว่าอิ่มท้อง
ถึงจะพร่อง จะยุบ อุบไว้ได้

ขอให้ร่าง พร่างพร้อม เป็นอิ่มใจ
คิดคิดไป น่าสมเพท เวทนา
พระท่านว่า อนิจจัง หนอสังขาร
ไม่ทนทาน นานไกล ถึงไหนหนา
พอแก่หน่อย พลอยหด ลดราคา
ทั้งดวงหน้า ที่เคยนวล ก็ปรวนแปร
เนื้อก็ยาน หนังก็ย่น ขนก็หงอก
แม้จะพอก จะย้อม ซ่อมกันแย่
ไม่ยืนยง คงทน คนไม่แล
เพราะมันแก่ เก้นกาล ขี้คร้านคบ
ผลสุดท้าย ปลายโต่ง เข้าโลงส้น
บ้างฝังดิน บ้างก็เผา เข้าเตาอบ
อังคารเล่า เขาส่ง ลงอรรณพ
ที่ไม่กลบ ดินหรือ คือชั่วดี
โหรทำนาย ทายทัก ลักษณะ
สิทถัตชะ พระชาตา และราศี
ถ้าอยู่ชม สมบัติ บัดพี
หัวชาตรี ยอบเกล้า เข้ามงคล

จะเป็นจอม จักรพรรดิ์ กษัตริย์ศักดิ์
แจ้งประจักษ์ แน่แท้ ไม่แปรผัน
ถ้าแม้ออก บรรพชา ค้นหาธรรม
จะได้บรร ลุธรรม ค้ำโลกา
เป็นศาสดา พาสัตย์ ล่างวัฏภัย
เป็นนาถะ เทพมนุษย์ สุดแหล่งหล้า
คุณปรากฏ จดสวรรค์ ชั้นฟากฟ้า
โลกจะพา สุขสันต์ พันทวี

อันสมบัติ จักรพรรดิ์ รัตน์ทั้งผอง
มีก่ายกอง นองเนือง รุ่งเรืองศรี
ทั้งช้างแก้ว ม้าแก้ว แล้วนารี
ล้วนมณี รัตนะ ทุกประการ
แต่สมบัติ กษัตริย์ศักดิ์ จักรพรรดิ์
ย่อมวิบัติ ไม่เห็น เป็นแก่นสาร
แม้กรีฑา พลากร ไปรอนราน
ได้ถิ่นฐาน ย่านแคว้น ทั่วดินแดน
เมื่อวายปราณ ถาญแหลก แตกสลาย
เกียรติอำนาจ ขาดหาย กระจายสิ้น

ไม่ยืนยง คงได้ ดั่งใจจินต์
เหมือนน้ำริน ไหลหยด ลดแห้งลง
สิทธัตถะ จะแจ้ง แห่งสังขาร
ต้องทนทาน ทุกข์ยาก หากประสงค์
จะครองศักดิ์ จักรพรรดิ์ กษัตริย์พงศ์
เมื่อปลดปลง เกิดใหม่ ไม่พ้นทุกข์
จึงสละ สมบัติ พัสถาน
ทรมาน พระองค์ ประสงค์สุข
เพื่อหนีเกิด หนีตาย หมายทำนุ
จะปล้ำปลุก ช่วยสัตว์ ตัดวัฏฏ์วน
ผลสุดท้าย หมายปรารมย์ ก็สมหมาย
หนีเกิดตาย ได้พบ ประสพผล
ได้หลักธรรม ล้ำลึก ฝนฝึกตน
ทั้งชาวชน ได้ประจักษ์ ในหลักธรรม
นับเป็นจอม ศาสดา พุทธาภิเษก
เป็นองค์เอก อุตตมะ อุปถัมภ์
ทั้งเทวา ประชาชน พ้นจากกรรม
เพราะน้อมนำ ธรรมรส ทศพล

มาปฏิบัติ	ขัดเกลา	เผากิเลศ
อันเป็นเหตุ	ยุ่งยิ่ง	สิ่งสับสน
น้อมศิร	อภิวาท	บาทยุคล
ไม่ต้องขน	แสนยา	พลากร
ไปใช้ปราบ	ก็ราบรื่น	พื้นพิภพ
สุขสงบ	สบสันต์	บั่นทุกข์ถอน
เสียงแซ่ซร้อง	ร้องอวยชัย	ถวายพร
ทั้งอมร	ชาวประชา	บรรณาการ
มั่งคั่ง	อริยทรัพย์	นับเอนก
อดิเรก	โภคา	มหาศาล
อันสมบัติ	จักรพรรดิ์	ไม่ทัดทาน
ปริมาณ	น้อยค่า	กว่ากันไกล
ไม่แหนหวง	หน่วงเหนี่ยว	เหนียวตระหนี่
ถ้าใครมี	ประสงค์	พระองค์ให้
ไม่เลือกชั้น	วรรณะ	สกุลใด
ทั่วทั้งใน	เทวา	และมนุษย์
อันทรัพย์สิน	ชินสีห์	ไม่มีพร่อง
มีเนืองนอง	กองให้	ไม่สิ้นสุด

อาจจะใช้ ให้ล้าง ต่างอาวุธ
รณยุทธ หมู่มาร ผลาญไพริน
แม้พระองค์ ทรงนิพาน ไปนานลับ
สองพันกับ ห้าร้อยแปด เบ็ดเสร็จสิ้น
ทวยเทวา มนุษย์ สุดฟ้าดิน
ยังได้กิน อริยทรัพย์ ชั่วกัปปา
คือพระธรรม ล้ำเลิศ ประเสริฐสุด
จะคุ้ยขุด มาใช้ ได้หนักหนา
เป็นมรดก ตกทอด ตลอดมา
ยังข้างหน้า ไปจนจบ ภพละลาย
โลกเทอดทูน คุณพระ ชินราช
เป็นโลกนาถ ถวายนาม งามเฉิดฉาย
แผ่กฤษดา อภินิหาร บานกระจาย
จนสุดปลาย พิภพ จบชั้นพรหม
เราผู้รับ มรดก ยกคุณเทอด
อย่าละเมิด ข้อห้าม จักงามสม
ถือสัมมา อาชีวะ จะไม่จม
หมดโง่งม บ่มแต่สุข ไม่ทุกข์ร้อน

ไม่ต้องทน ค้นธรรม ให้ลำบาก
พระองค์ฝาก เราไว้ และไม่ถอน
ใช้เมื่อไร ยอมใช้ ได้แน่นอน
ไม่มีจร จากเรา จงเข้าใจ
มีอะไร ไม่ดี เท่ามีสัตย์
พูดก็ชัด ชอบควร ล้วนเนื้อหา
ไม่กลัวพลั้ง กลัวพลาด ขาดราคา
ในวาจา สาธก ยกบรรยาย
การพูดปด มดเท็จ เกล็ดฝอยมาก
ย่อมพูดยาก หากพลาด อาจจะหงาย
ต้องให้สม เหตุผล ต้นกับปลาย
ไม่ก้าวก่าย ขัดกัน นั้นยากนัก
ต้องปั้นเรื่อง ปั้นราว มากล่าวอ้าง
หาลู่ทาง ย้ายยัก มักกึกกัก
เขาจับได้ ไล่ทัน อั้นชะงัก
เท็จประจักษ์ พักตร์สลด หมดราคา
อมน้าตาล หวานรส พจนารถ
อย่าหลงวาท คำหวาน ขานจ๊ะจ๋า

คำโบราณ หวานเป็นลม ขมเป็นยา
ท่านเมธา กล่าวไว้ ใส่ใจจำ
คำพังเพย เคยได้ยิน จนชินหู
คิดคิดดู ก็เห็น เป็นคำขัน
ว่าน้ำลด ตอผุด สุดมิดงำ
การจะทำ อะไร ให้ระวัง
ปล่อยความชั่ว มั่วสุม เข้าคลุมจิต
ย่อมเห็นผิด ว่าดี เป็นที่ตั้ง
ส่วนที่ชอบ เห็นผิด มาปิดบัง
จงยับยั้ง ชั่งตรอง มองที่ควร
ทำความดี เมื่อตัวเฟื่อง เรืองอำนาจ
ใครไม่อาจ ออกหน้า มาสอบสวน
หมดอำนาจ วาสนา พาเรรวน
คนมักชวน กันซ้ำ ให้ช้ำใจ
จะงัดแงะ แคะได้ สาวไส้ออก
เรื่องโจ่งแจ้ง แดงเด่น เหม็นไปไกล
จะแก้ไข ให้ดี ไม่คลี่คลาย
อันตัวอย่าง ทางนี้ มีมามาก

มักจะลาก เกียรติคุณ ให้ศูนย์หาย
โลกติฉิน นินทา แม้ว่าตาย
ยังไม่วาย คุ้ยขุด มาพูดจา
เหมือนน้ำลด ตอโผล่ โอละพ่อ
กรรมที่ก่อ ชั่วร้าย ป้ายเปรอะหน้า
ควรกำหนด จดจำ เป็นตำรา
จักไม่พา เสื่อมศูนย์ คุณความดี
การทำดี ร้อยหน คนไม่เห็น
ทำชั่วเหม็น หนึ่งหน คนเสียดสี
ถูกเขาแช่ง เขาด่า ว่าอัปรีย์
เป็นเครื่องชี้ สุขโศรก โลกธรรม
ถ้าทำดี มีคุณ ไม่ศูนย์ศักดิ์
ไม่ยากนัก จักประพฤติ ยึดให้มั่น
ถึงน้ำลด ตอไม่ผุด จุดสำคัญ
วายชีวัน ชื่อก้อง ท้องโลกา
การคิดห้าม โสเภณี เหมือนผีหลอก
มีทางออก ยอกย้อน เล่นซ่อนหา
ตามโรงแรม แถมไนท์คลับ นับคุณนา

เป็นสินค้า ขายคล่อง ที่ต้องใจ
โรงอาบน้ำ ซ้ำนวด น่าปวดหัว
มีอยู่ทั่ว คั่งคับ นับไม่ไหว
ร้านเสริมสวย ด้วยอีกแห่ง แฝงเป็นนัย
แถมพวกใช้ เรือเร่ ประเวณี
พวกกระเทย เผยหน้า มาสมทบ
เหลือจะคบ จะค้า น่าบัดสี
จับเก่าไป ใหม่มา กล้าสิ้นดี
เป็นวิธี ต่ำตา อย่าเท้าทาย
ถ้าก่อไฟ ห้ามควัน ไม่ดันพลุ่ง
ห้ามพวกฝูง โสเภณี ที่จะหาย
ถ้าห้ามควัน ไม่ได้ ไม่มีคลาย
ห้ามจนตาย ก็ไม่หมด รสนิยม
แม้แต่ครั้ง พุทธกาล ซึ่งนานนับ
ยังต้อนรับ โสเภณี มีอยู่ถม
จนขึ้นชื่อ ลือนาม ตามสังคม
ห้ามลมลม อมพนำ ทำทำไม
ถ้าชายหญิง ทิ้งราคะ ละเมถุน

ไม่วายวุ่น กามกิจ ริดรอนได้
จึงพึงห้าม โสเภณี พอมีนัย
แต่ว่าใคร เล่าจะละ ประเวณี
เป็นปัญหา โลกแตก แยกไม่ไหว
ใครห้ามได้ นับว่าเลิศ ประเสริฐศรี
ฉันจะน้อม ศิระ สดุดี
ต่อให้มี กฎหมาย หลายเล่มเกวียน
อวสาน การลิขิต ประดิษฐ์ถ้อย
สิ่งละอัน พันละน้อย ตะบอยเขียน
ใครจะชม หรือด่า ว่าติเตียน
ขอน้อมเศียร รับรส พจน์ติชม

พิมพ์ที่ บุญมาการพิมพ์ 63 ซอยพระสวัสดิ์
บางลำภู พระนคร นายบุญมา เวชกุล
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2508